

Arrest

nr. 232 496 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2017 waarbij in het kader van de gezinshereniging geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 21 januari 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 februari 2017 wordt aan verzoeker medegedeeld dat er geen aanvraag in het

kader van gezinshereniging kan worden ingediend aangezien verzoeker onder de gelding valt van een ministerieel terugwijzingsbesluit dat niet werd opgeheven.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

N., D.,

[…]

Overwegende dat u op 26.11.2010 het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit dat u op 02.12.2010 betekend werd ; Overwegende dat een ministerieel terugwijzingsbesluit, krachtens de artikelen 26 en 46 bis van de wet van 15/12/1980, een verbod gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen omvat en voor het bestuur bijgevolg een obstakel vormt om u tot een verblijf toe te laten, zolang deze terugwijzingsmaatregel niet opgeschort of opgeheven werd of de termijn van 10 jaar niet verstreken is (cf. Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012) ; Overwegende dat een aanvraag tot opheffing of schorsing van het ministerieel terugwijzingsbesluit pas zal kunnen worden ingediend nadat het uitgevoerd is, en dit vanuit het buitenland (bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post), overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Overwegende dat u geen enkele aanvraag tot opheffing of schorsing van het ministerieel terugwijzingsbesluit, overeenkomstig artikel 46bis, ingediend heeft ; Bijgevolg kan in het kader van de gezinshereniging geen verblijfsaanvraag (bijlage 19ter) worden ingediend.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker er op 12 februari 2019 in geslaagd is op nuttige wijze een aanvraag in te dienen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Deze aanvraag heeft aanleiding gegeven tot een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die werd genomen op 8 augustus 2019. Uit de wettelijke informatie in het wachtregister blijkt verder dat verzoeker op 16 oktober 2019 een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart heeft ingediend naar aanleiding waarvan hem een attest van immatriculatie werd afgegeven, geldig tot 1 maart 2020.

Ter terechtzitting werd bijgevolg aan de advocaat van verzoeker gevraagd of er nog sprake is van een actueel belang, aangezien de bestreden beslissing ertoe strekt verzoeker de mogelijkheid te ontfangen om een dergelijke aanvraag in te dienen omwille van het bestaan van een ministerieel besluit tot terugwijzing. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. e.a. Belgische Staat*, dat een dergelijke aanvraag niet louter omwille van het feit dat er een inreisverbod geldt ten aanzien van de betrokkene mag worden geweigerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst de partijen erop dat de verwerende partij in de huidige zaak kennelijk gevolg heeft gegeven aan deze rechtspraak door verzoeker in zijn aanvragen van 12 februari 2019 en 16 oktober 2019 alsnog toe te laten een aanvraag in te dienen en naar aanleiding hiervan een attest van immatriculatie af te geven. De Raad wijst erop dat verzoeker met het huidige beroep tracht te verkrijgen dat hij wordt toegelaten tot de gezinsherenigingsprocedure. Dit blijkt inmiddels reeds het geval te zijn. Derhalve rijst de vraag of verzoeker nog blijf geeft van het rechtens vereiste actueel belang, nu hij inmiddels heeft verkregen wat hij met het huidige beroep nastreeft.

Ter terechtzitting wijst verzoeker erop dat het hoger genoemde arrest *K.A. e.a. Belgische Staat* betrekking heeft op vreemdelingen aan wie een inreisverbod werd gegeven, daar waar de huidige zaak een ministerieel besluit tot terugwijzing betreft.

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de artikelen 26 en 46bis van de vreemdelingenwet, zoals op dat ogenblik van kracht. Deze artikelen werden echter vervangen met de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van [de vreemdelingenwet] met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. Met deze wet werd de rechtsfiguur van het ministerieel besluit tot terugwijzing afgeschaft. Hoewel deze wet niet in overgangsbepalingen voorziet, wordt de memorie van toelichting als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet

meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt: de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;

– de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;

– het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;

– de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;

– de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;

– momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).

Daargelaten de vraag of het arrest K. A., dat betrekking heeft op het niet in aanmerking nemen van verblijfsaanvragen ingediend door familieleden van Unieburgers die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, van toepassing is op een geval waarin een aanvraag wordt geweigerd omwille van het bestaan van een ministerieel besluit tot terugwijzing, wijst de Raad erop dat hij ertoe gehouden is de nationale regelgeving ‘zoveel mogelijk’ conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, pt. 48; HvJ 23 april 2009, C-378/07–C-380/07, *Angelidaki e.a.*, ptn. 197 en 198; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01–C-403/01, *Pfeiffer e.a.*, pt. 114; HvJ 4 juli 2006, C-212/04, *Adeneler e.a.*, ptn. 108-111; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, pt. 8). Aangaande de termen ‘zoveel mogelijk’ blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat voor dit beginsel van richtlijnconforme uitlegging van het nationale recht bepaalde beperkingen gelden. Zo kan de verplichting voor de nationale rechter om bij de uitlegging en de toepassing van de relevante bepalingen van zijn interne recht te refereren aan de inhoud van een richtlijn, niet dienen als grondslag voor een uitlegging *contra legem* van het nationale recht (HvJ 24 januari 2012, C-282/10, *Dominguez*, pt. 25; HvJ 15 april 2008, C-268/06, *Impact*, pt. 100). De rechter is dus niet verplicht om aan bepalingen van nationaal recht een uitlegging te geven die niet strookt met de bewoordingen ervan (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees recht*, Antwerpen/Cambridge, Intersentia, 2011, 603, nr. 782). Echter, indien geen met het recht van de Unie strokende uitlegging van een nationale bepaling mogelijk is, moet deze bepaling voor zover zij indruist tegen het recht van de Unie, buiten toepassing worden gelaten (HvJ 24 januari 2012, C-282, *Dominguez*, pt. 23).

Artikel 26 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, bepaalde dat de terugwijzings- of uitzettingsbesluiten het verbod opleggen om gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen. Nu deze bepaling werd opgeheven en de vreemdelingenwet niet langer voorziet in de rechtsfiguur van het ministerieel besluit tot terugwijzing, kan volgens een conforme interpretatie gesteld worden dat het terugwijzingsbesluit inhoudelijk dezelfde draagwijdte en gevolgen heeft als een inreisverbod. In ieder geval blijkt dat de verwerende partij met betrekking tot verzoekers latere aanvragen van een verblijfskaart het terugwijzingsbesluit niet langer aan verzoeker heeft tegengeworpen om hem te beletten een aanvraag van een verblijfskaart in te dienen. De advocaat van de verwerende partij verklaart ter terechtzitting deze zienswijze te delen.

Waar verzoeker nog tegenwerpt dat de huidige aanvraag werd ingediend in het kader van een ander gezinslid dan de latere aanvragen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing er enkel toe strekt verzoeker de mogelijkheid te ontzeggen om een verblijfsaanvraag (bijlage 19ter) in te dienen, en zich niet uitspreekt over de grond van die aanvraag. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing heeft aldus niet tot gevolg dat de verwerende partij zich zal moeten uitspreken over een ingediende verblijfsaanvraag, maar enkel dat verzoeker moet worden toegelaten een dergelijke aanvraag in te dienen. Inmiddels blijkt echter dat verzoeker niet langer werd verhinderd om een verblijfsaanvraag in te

dienen. Verzoeker doet niet blijken van het rechtens vereiste actueel belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT